

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ศาลทหารจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 นอกจากจะมีลักษณะเช่นเดียวกับพระธรรมนูญศาลยุติธรรมที่จัดตั้งศาลยุติธรรมแล้ว พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหารยังมีบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับวิธีพิจารณาความในศาลทหาร รวมไปถึงบทบัญญัติในเรื่องการแต่งตั้ง และถอดถอนตุลาการอีกด้วย จึงเป็นการนำเอาบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวกับระบบศาลและตุลาการ (ในศาลพลเรือนเรียกว่า ผู้พิพากษา) ทั้งหมดมารวมไว้ในกฎหมายฉบับเดียวกัน ซึ่งถ้าหากเทียบเป็นกฎหมายในปัจจุบันก็คงเรียกชื่อว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทหารและวิธีพิจารณาความในศาลทหาร เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร กำหนดให้ศาลทหารใช้วิธีพิจารณาคดีตามกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ซึ่งออกตามกฎหมายฝ่ายทหารมาใช้บังคับก่อน ซึ่งถ้าไม่มี จึงจะนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้ และถ้าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่มี จึงให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้โดยอนุโลม ซึ่งพอสรุปได้ว่า กรณีที่บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารไปกระทำความผิดอาญาที่อยู่ในอำนาจศาลทหารนั้น ถ้าผู้เสียหายไม่ใช่บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหาร จะต้องไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อสอบสวนแล้วส่งสำนวนคดีให้อัยการทหารเป็นผู้ฟ้องคดีในศาลทหาร แต่ถ้าผู้เสียหายเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารก็อาจแต่งตั้งทนายความ หรือทนายทหาร เพื่อฟ้องคดีต่อศาลทหารเองได้ หรือผู้บังคับบัญชาจะแต่งตั้งกรรมการสอบสวน หรืออาจให้นายทหารพระธรรมนูญเป็นผู้สอบสวน เมื่อสอบสวนเสร็จแล้ว จึงส่งสำนวนคดีไปให้อัยการทหารเพื่อฟ้องคดีต่อศาลทหารต่อไป

ในขั้นตอนการดำเนินคดีดังกล่าว เมื่อศาลทหารชั้นต้นได้มีคำพิพากษาแล้ว ศาลทหารในเวลาปกตินอกจากคู่ความคือ โจทก์ และจำเลยที่มีสิทธิอุทธรณ์หรือฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งดังกล่าวแล้ว จำศาลทหาร¹ ยังมีหน้าที่จะต้องแจ้งผลคดีนั้นไปให้ผู้บังคับบัญชาของจำเลยทราบ เพื่อพิจารณาว่าจะอุทธรณ์ หรือ ฎีกา หรือไม่ ถ้าผู้บังคับบัญชาทหารดังกล่าวมีความประสงค์จะอุทธรณ์

¹ พระจรรยาบรรณ (2478). *กฎหมายอาญาพิสดาร (พระธรรมนูญศาลทหาร)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง. หน้า 119.

หรือ ฎีกา ก็สามารถใช้สิทธิอุทธรณ์ หรือ ฎีกา ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลอ่านคำพิพากษา ให้คู่ความฟัง หรือจะไม่อุทธรณ์ หรือ ฎีกา ก็ได้ และเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว การบังคับตามคำพิพากษา จำศาลทหารก็จะดำเนินการแจ้งผลคำพิพากษานั้นให้ผู้บังคับบัญชาทหาร เพื่อดำเนินการบังคับโทษ เช่น ศาลให้ลงโทษจำคุก จำศาลก็จะส่งคำพิพากษาและหมายแจ้งโทษเด็ดขาดให้ผู้บังคับบัญชาทหารลงนามในหมาย ซึ่งในทางกฎหมายจะเรียกผู้บังคับบัญชาทหารดังกล่าวว่า ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ จะเห็นได้ว่าการบังคับโทษของศาลทหารนี้แตกต่างกับศาลพลเรือนเพราะในศาลพลเรือนเมื่อศาลพิพากษาแล้ว ศาลจะเป็นผู้ลงนามในคำพิพากษาที่มีการกำหนดบทลงโทษด้วยตัวผู้พิพากษาคดีนั้นๆ เพื่อบังคับโทษตามคำพิพากษาได้เลย ศาลทหารถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการปกครองบังคับบัญชาทหาร เพื่อให้เกิดความเข้มแข็งเป็นกำลังสำคัญในการป้องกันอธิปไตยของประเทศ อีกทั้งยังเป็นการอำนวยความสะดวกธรรมให้แก่ประชาชนด้วย

รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศหากบทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎหรือข้อบังคับ หรือการกระทำใด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติหรือการกระทำนั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้² รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560 ได้รับรองสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทยไว้ใน มาตรา 27 ว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” หากบุคคลใดถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้ ตาม มาตรา 25 วรรคสาม ในกรณีที่มิมีปัญหาเกี่ยวกับหน้าที่และอำนาจระหว่างศาลยุติธรรม ศาลปกครอง หรือศาลทหาร ให้พิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดโดยคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยประธานศาลฎีกาเป็นประธาน ประธานศาลปกครองสูงสุด หัวหน้าสำนักตุลาการทหาร และผู้ทรงคุณวุฒิอื่นอีกไม่เกินสี่คนตามที่กฎหมายบัญญัติเป็นกรรมการ ตาม มาตรา 192

การใช้สิทธิทางศาลในการต่อสู้คดี เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของปวงชนชาวไทย ที่ถูกรับรองไว้โดยรัฐธรรมนูญ แต่ปัจจุบันปัญหาในเรื่องเขตอำนาจหน้าที่ของศาลยังคงเป็นปัญหาสำคัญในการฟ้องคดีต่อศาลซึ่งในส่วนของคดีอาญาก็มีปัญหาเกี่ยวกับหน้าที่และอำนาจระหว่างศาลยุติธรรมกับศาลทหาร³ ทำให้ต้องใช้กระบวนการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 ซึ่งคำสั่งของศาลตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง (1) และ (2)

² รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. มาตรา 5.

³ สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล. (2560). *คู่มือประชาชน* (พิมพ์ครั้งที่

1). กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง. หน้า 3.

และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการที่เกี่ยวกับเขตอำนาจศาลตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง (3) ให้เป็นที่สุด และมีให้ศาลที่อยู่ในลำดับสูงขึ้นไปของศาลตามวรรคหนึ่งยกเรื่องเขตอำนาจศาลขึ้นพิจารณาอีก

กรณีผู้เสียหายที่เป็นโจทก์ฟ้องคดีมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารและตามคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 เป็นที่ยุติให้โอนคดีมาศาลทหาร หากผู้เสียหายที่เป็นโจทก์ฟ้องคดีเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารก็คงไม่มีปัญหา แต่ถ้าผู้เสียหายที่เป็นโจทก์ฟ้องคดีมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารจะต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นผู้ดำเนินการ โดยผลของกฎหมายตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 49 ที่บัญญัติว่า “ศาลทหารในเวลาปกติให้อัยการทหารหรือผู้เสียหายซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารมีอำนาจเป็นโจทก์ฟ้องคดีอาญา แต่ถ้าผู้เสียหายมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารแล้ว ต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์ศาลทหารในเวลาไม่ปกติหรือศาลอาญาศึกษาหรือศาลที่พิจารณาพิพากษาคดีแทนศาลอาญาศึกษาตามความในมาตรา 40 และมาตรา 43 ให้อัยการทหารเท่านั้นมีอำนาจเป็นโจทก์ ผู้เสียหายจะเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารหรือไม่ก็ตาม ต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์” ส่งผลให้เกิดปัญหาว่ากรณีตามคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลให้โอนคดีมาดำเนินคดีในศาลทหาร ผู้เสียหายที่เป็นโจทก์ฟ้องคดีมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารจะต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าว อัยการทหารจะรับมอบคดีจะต้องดำเนินการอย่างไร

จากกรณีปัญหาดังกล่าว จึงเป็นมูลเหตุจูงใจในการวิจัยปัญหากฎหมายศึกษาเฉพาะกรณีผู้เสียหายมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารเป็นโจทก์ฟ้องคดีในศาลยุติธรรม และตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 ตามมาตรา 10 เป็นที่ยุติให้โอนคดีไปยังศาลทหาร ถ้าผู้เสียหายที่เป็นโจทก์ฟ้องคดีเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารก็คงจะเป็นโจทก์ต่อไปได้ แต่ถ้าผู้เสียหายมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารจะต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 และตามระเบียบราชการอัยการทหาร พ.ศ. 2501 ไม่ได้กำหนดวิธีการที่เกี่ยวกับการรับมอบคดีจากผู้เสียหายไว้ว่าอย่างไร และจะต้องดำเนินการอย่างไร ซึ่งปัญหาที่กล่าวมานี้ พอสรุปได้ดังนี้

ปัญหาการส่งโอนคดีไปศาลทหารที่มีเขตอำนาจตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542

เมื่อคำสั่งของศาลยุติธรรมให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีในศาลเดิมนั้นต่อไป คำสั่งให้โอนคดีไปยังศาลทหาร คำสั่งจำหน่ายคดีเพื่อให้คู่ความไปฟ้องศาลทหารที่มีเขตอำนาจ และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการที่เกี่ยวกับเขตอำนาจศาลตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจ

หน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 10 วรรคหนึ่ง (1),(2),(3) ให้เป็นที่สุด และมีให้ศาลที่อยู่ในลำดับสูงขึ้นไปของศาลยุติธรรมหรือศาลทหารตามวรรคหนึ่งยกเรื่องเขตอำนาจศาลขึ้นพิจารณาอีก

กรณีผู้เสียหายที่เป็นโจทก์ฟ้องคดีมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหาร และตามคำสั่งศาลยุติธรรม หรือคำวินิจฉัยของคณะกรรมการที่เกี่ยวกับเขตอำนาจศาล ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 10 เป็นที่ยุติให้โอนคดีมาศาลทหาร หากผู้เสียหายที่เป็นโจทก์ฟ้องคดีเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารก็คงไม่มีปัญหา แต่ถ้าผู้เสียหายที่เป็นโจทก์ฟ้องคดีมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารจะต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นผู้ดำเนินการ โดยผลของกฎหมายตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 49⁴ ที่ส่งผลให้เกิดปัญหาว่ากรณีตามคำสั่งของศาลยุติธรรม หรือคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ให้โอนคดีมาดำเนินคดีในศาลทหาร เป็นผลให้ผู้เสียหายที่มีได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารถูกต้องห้ามมิให้ฟ้องคดีอาญาต่อศาลทหารด้วยตนเอง จะต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 49 อันเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560 ได้รับรองสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทยไว้ใน มาตรา 27 ว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน”

ปัญหาการมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498

การมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์ ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 49 มิได้มีการกำหนดว่าการมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์นั้น ต้องผ่านการสอบสวนโดยชอบ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120 มาก่อนหรือไม่ ทั้งกฎหมาย กฎและข้อบังคับซึ่งออกตามกฎหมายฝ่ายทหาร เช่น พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498, ข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยอัยการทหาร พ.ศ. 2499, ระเบียบราชการอัยการทหาร พ.ศ.2501 ฯลฯ ก็มีได้กำหนดวิธีการที่เกี่ยวกับการรับมอบคดีจากผู้เสียหายไว้ว่าอัยการทหารจะต้องดำเนินการ

⁴ พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498

มาตรา 49 ศาลทหารในเวลาปกติให้อัยการทหารหรือผู้เสียหายซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารมีอำนาจเป็นโจทก์ฟ้องคดีอาญา แต่ถ้าผู้เสียหายมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารแล้ว ต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์

ศาลทหารในเวลาไม่ปกติหรือศาลอาญาศึก หรือศาลที่พิจารณาพิพากษาคดีแทนศาลอาญาศึก ตามความในมาตรา 40 และมาตรา 43 ให้อัยการทหารเท่านั้นมีอำนาจเป็นโจทก์ ผู้เสียหายจะเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารหรือไม่ก็ตาม ต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์

หรือปฏิบัติ และจะต้องดำเนินการอย่างไร เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมาย กฎและข้อบังคับ ซึ่งออกตามกฎหมายฝ่ายทหาร และสอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของอัยการ เพราะหากปฏิบัติไม่ถูกต้อง อาจเป็นทางให้ผู้เสียหายมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารไม่ได้รับความเป็นธรรม และเสียหายซ้ำอีกจากกระบวนการพิจารณาคดีอาญาทหาร

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาถึงความหมาย แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการฟ้องคดีและวิธีพิจารณาคดีใน ศาลยุติธรรมและศาลทหาร

1.2.2 เพื่อศึกษาถึงปัญหากฎหมายเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติตามคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ ระหว่างศาลที่ให้โอนคดีมาศาลทหาร กรณี ผู้เสียหายที่เป็นโจทก์ฟ้องคดีมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ใน อำนาจศาลทหาร

1.2.3 เพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อขจัดปัญหาในการ ปฏิบัติหน้าที่ ของอัยการทหารให้มีความสอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจ หน้าที่ระหว่างศาล

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

อำนาจหน้าที่ของอัยการทหารตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 49 กรณีผู้เสียหายมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารจะต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์ตาม พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มีความไม่สอดคล้องกับวิธีปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 เนื่องจากภายหลังที่ศาลทหารรับโอน คดีมาจากศาลยุติธรรม แต่อัยการทหารซึ่งมีหน้าที่ในการรับมอบคดีจากผู้เสียหายที่มิได้เป็นบุคคลที่ อยู่ในอำนาจศาลทหาร ซึ่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 และระเบียบราชการ อัยการทหาร พ.ศ. 2501 ไม่ได้กำหนดวิธีการที่เกี่ยวกับการรับมอบคดีจากผู้เสียหายไว้ว่าอย่างไร และจะต้องดำเนินการอย่างไร ควรมีการแก้ไขและปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อให้การ ปฏิบัติหน้าที่ของอัยการทหาร เป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายต่อไป

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ผู้ศึกษามุ่งศึกษาถึงหลักการและวิธีปฏิบัติของการมอบคดีให้อัยการทหาร กรณีผู้เสียหายมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารเป็นโจทก์ฟ้องคดีในศาลยุติธรรม และตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 ตามมาตรา 10 เป็นที่ยุติให้โอนคดีไปยังศาลทหาร แต่ถ้าผู้เสียหายมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารจะต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์ ซึ่งในพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 และระเบียบราชการอัยการทหาร พ.ศ. 2501 ยังมีได้กำหนดวิธีการที่เกี่ยวกับการรับมอบคดีจากผู้เสียหายไว้ว่าจะต้องดำเนินการอย่างไร

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิจัยโดยการค้นคว้าหาข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ (Documentary Research) อันได้แก่ ตำบตกฎหมาย ตำราทางวิชาการ และวิทยานิพนธ์ แล้วนำมาสรุปข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าระเบียบต่าง ๆ มาทำการวิเคราะห์หาหลักเกณฑ์ และวิธีการที่เหมาะสม เพื่อให้สอดคล้องกับประเด็นที่ตั้งสมมุติฐานไว้ภายใต้หลักการ แนวคิด ทฤษฎีและหลักกฎหมาย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงความหมาย แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการฟ้องคดีและวิธีพิจารณาคดีในศาลยุติธรรมและศาลทหาร

1.6.2 ทำให้ทราบถึงปัญหากฎหมายเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติตามคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ให้โอนคดีมาศาลทหาร กรณี ผู้เสียหายที่เป็นโจทก์ฟ้องคดีมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหาร

1.6.3 ทำให้ทราบแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อขจัดปัญหาในการปฏิบัติ หน้าที่ของอัยการทหารให้มีความสอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล